

Jeg Vil Se Blodet og Gå Jer Forbi ...

II Mos 12:5-9; 12-13

Prædiken ved pastor Jais H. Tinglund

20. juli 2010 på Evangelisk Luthersk Frikirkes sommerlejr

Faraos kongen af Egypten, havde vist sig ulydig mod Gud. Han havde udvist stor urimelighed imod Guds folk Israel, grusomhed, faktisk. Og dermed havde han demonstreret sin ondskab og ulydighed mod Gud. Og det burde han have vidst. Naturen selv lærer os, at grusomhed er ikke godt, og at urimelighed er, ja, undskyld, urimelig. Som når Faraos forlangte, at israeliterne skulle gøre det umulige, lave den samme mængde tegl som hidtil, selvom de ikke længere ville få udleveret strå til at blande i leret, men selv skulle bruge tid på at samle strå, og hakke dem i småstykker. Det giver selvfølgelig ikke mening, og kun en meget afstumpet person vil ikke kunne se det, en meget dum eller grusom person.

Kun den dumme hund bider den hånd, der vil fodre den, siger man derovre, hvor jeg nu holder til. Og det siger jo nærmest sig selv, undtagen for en meget afstumpet person.

Du må ikke binde munden til på en okse, der tærsker, siger Guds Lov. Det giver jo også god mening, undtagen for en meget afstumpet person. Den hellige Apostel Paulus lærer os endvidere, at hvad Guds Lov siger om dyrplageri, handler om, hvordan kristne skal behandle deres præster.

Så kristne skal være ordentlige over for deres præster; ellers er det dyrplageri.

Og det siger vel også sig selv, at det at gøre livet surt for sin præst, så det bliver svært for ham at være helhjertet og koncentreret i tjenesten, det kommer der ikke noget godt ud af, heller ikke for dig selv; det siger sig

selv, undtagen for en meget afstumpet person.

Naturen selv lærer os, at grusomhed ikke er godt, og urimelighed er ond - undtagen for de afstumpede og onde; og ofte vil det ikke engang gøre nogen forskel for de afstumpede og onde at høre Guds udtrykkelige befaling.

Faraos havde hørt Guds udtrykkelige befaling. Moses havde forkyndt den for ham. Og det havde ikke gjort nogen forskel; eller rettere, det havde ikke gjort nogen *gavn*. Istedet var Faraos ondskab og urimelighed over for Israel taget til. Og sådan vil det ofte være med de onde og afstumpede; når de hører hvad der er godt og rigtigt, og hvad de skylder Gud, så bliver de ikke *forfærdede*, men *forhærdede*, og de gør det stik modsatte.

Den ubevidste ondskab, som er naturlig for synderen, bliver i mødet med Guds Ord til ulydighed og oprør.

Den hellige Apostel Paulus skriver om det, Rom 7:7-8: *synden kom jeg først til at kende gennem loven. Begæret vidste jeg ikke af, før loven sagde: »Du må ikke begære!« Men med budet fik synden et påskud og vakte al slags begær i mig. For uden lov er synden død.*

Er der andre end mig der har oplevet det, at det var først da du blev bevidst om troen, at det blev vanskeligt at tro, at der er en Gud? At det var først da du blev bevidst om troen, at du blev opmærksom hvor meget bedre livet ville blive, hvis du ville gøre det eller,

det som er strid med Guds vilje? Se, det er synden i virksomhed i os, og Satan.

Faraos ville ikke bøje sig for Guds vilje. Han blev ikke *forfærdet*, men *forhærdet*. Eller måske blev han forfærdet, og ville ikke indrømme det over for sig, eller over for sit folk, eller at han havde gjort galt, og derfor forhærdede han sig.

Så Gud gav Faraos yderligere advarsler; tonsvis af dem, tonsvis af frøer og græshopper og andre ulækriteter og ødelæggelser. Men Faraos gav sig ikke. Og nu var tiden inde. Faraos ondskab var nu åbenlys, og det stod nu klart, at det var med fuld ret, at Guds dom ville falde over ham; *at Du må få ret, når Du taler, og stå ren, når Du dømmer*, som Psalmen siger det.

Guds dom ville falde over Faraos, og også over hans folk. For Faraos var folkets overhoved, og som hovedet gør, således går det hele legemet; det mønster ser vi overalt i Den Hellige Skrift. Hele verden faldt under dom og død, da dets overhoved mennesket faldt. Og hele menneskeslægten faldt med vor fader Adams fald. Og Faraos folk faldt under dom sammen med ham.

Guds dom og vrede ville gå igennem Egypten, døden selv, og ødelægge fremtiden for hver eneste familie, fremtidens hoved, den førstefødte i hvert hjem.

Og denne ødelæggelse ville være fuldstændig, som Guds dom altid er fuldstændig, og omfatte både herskab og tjenestefolk og trækdyr og kæledyr.

Men Guds dom og vrede ville gå Israels hus forbi; selvfølgelig. For det var jo ikke dem, der var skyld i situationen. Tværtimod, de var *ofrene* her; så det var kun naturligt at

Guds dom og vrede ville gå dem forbi, ikke sandt?

Jo, det er fuldstændig korrekt, at det ikke er sandt! For Israel var fyldt så skyldigt som Faraos. Da Moses først kom til den og forkyndte dem Guds løfte om frelse og forløsning, var de begejstrede; men da det viste sig, at Faraos ikke uden videre ville bøje sig for Guds vilje, vendte de deres vrede imod Moses, og tog Faraos parti imod Gud.

Sådan som man så ofte ser kristne tage den gudløse verdens parti imod deres trofaste ledere, og imod Guds Ord, når det viser sig, til alles overraskelse, at de gudløse ikke vil gøre Guds vilje; så må det bestemt være Guds trofaste Kirke, der er noget galt med, og som skulle gøre tingene anderledes.

Israel var *ikke* uskyldige ofre for Faraos ondskab; de havde selv del i den ondskab, vi alle har tilfælles, og tilfælles med Faraos, at vi ikke frygter og elsker Gud over alle ting, og ikke er villige til at gøre Hans vilje i alle ting. Denne ondskab er i vor natur fra det øjeblik vi bliver til. *I skyld har jeg været, fra jeg blev født*, siger Psalmen, *i synd, fra min mor undfangede mig*.

Vi arver denne natur fra vor fader og slægtsoverhoved Adam, og vi fødes ind i den og kan hverken gøre til eller fra. Men det betyder ikke, at vi er syndens *uskyldige* ofre. Den hellige Apostel Paulus skriver om det, Rom 5:12: *Synden kom ind i verden ved ét menneske, og ved synden døden, og sådan kom døden til alle mennesker, fordi alle syndede*. Ja, for selv om synden er et grundvilkår, der er lagt til rede for os og lagt på os, førend vi selv har mulighed for at træffe et valg, så gør vi selv synden til vort eget valg, når det endelig bliver lagt hen til os at vælge; det viser sig i den måde vi lever, og tænker, og føler.

På mange måder er vi ofre for synden; i alt ondt vi lider i livet, al sygdom og al skuffelse, er vi ofre for synden; for døden er syndens løn, og al lidelse i livet er dødens forposter, og et varsel om den dom, der venter os. Vi er syndens ofre; selv Gud ser os som sådan, og sender os lindring og lise i lidelsen, og mere end det. Men vi er altså ikke syndens *uskyldige* ofre; vi er syndere, og det ser Gud også - hvis ikke Han ser blodet ...

For det var altså ikke fordi Israel var uskyldige ofre for Faraos ondskab, at Guds dom og vrede ville gå dem forbi, for de var selv onde. Guds dom og vrede ville gå dem forbi på grund af Guds godhed.

Gud befalede dem at slagte et lam, og spise det. Og de skulle smøre lammets blod på deres dørstolper.

Og når Guds dom og vrede gik hen over Egypten, ville Gud se blodet, og se, at i dette hus var der allerede udgydt blod, efter Hans vilje, og Hans dom og vrede ville gå huset forbi. Fordi Gud havde udvalgt sig folket som sit eget, ud af sin nåde.

Og der sad de så, Guds folk, af Hans nåde, og begyndte at fejre den fest, som de fortsat skulle fejre i fremtiden, i deres rette hjem. Måske hørte de skrigene uden for, når Guds dom faldt over andre.

Eller måske boede de for langt borte fra deres egyptiske naboer til at høre noget som helst. Men de vidste om forfærdelige ting, der skete derude; og de kunne kun gisne om og grue for de forfærdelige trusler og trængsler, der ville vente dem dagen efter, hvis ikke Gud ville holde sit løfte og føre sit værk til fuldendelse.

Men Guds dom og vrede gik over Egypten; og forfærdet ved Guds dom bøjede Faraos sig

for Hans vilje og gav Hans folk fri, selv om han stadig var forhærdet og ikke overgav sig til Guds kærlighed og søgte nåde hos Ham.

Og alle de huse, som var mærket af lammets blod, blev sparet for Guds dom og vrede; og det folk, som havde spist af lammet, blev ført ud fra trællehuset og ind i løfternes land; selv om det kom til at tage nogen tid, og der lå flere lidelser forude, på grund af folkets ondskab ...

Stort set alt hvad Gud har gjort i det gamle Israels historie er *lignelser*; de er illustrationer, udført af Gud i den virkelige verden, som peger på og forklarer i forvejen, hvad det var, Gud hele tiden havde i hensigt at gøre for sit udvalgte folk, som er Kirken, alle i den faldne menneskehed som med tiden ville blive overvundet af Hans kærlighed og kaldet til troen. Således også det, der skete i denne det bitre fangenskabs sidste bitre nat.

For Gud ville sende et andet Lam, og det er det, det drejer sig om; alt drejer sig om det.

Guds Søn kom til os som Guds Lam, for at vi skulle være mærket med Hans blod, og Guds vrede gå os forbi. Og Han blev *døbt* til at være Guds Lam. Lad os se på det.

Tag Isak, din enbårne søn, den elskede, havde Gud sagt til Abraham, og bring ham som offer. Og på vej til stedet, hvor Isak skulle dø for at opfylde Guds retfærdigheds krav, havde Abraham sagt til sin søn, at Gud selv vil udse sig et offerlam.

Og Johannes Døberen så det ske, senere. Han så Guds Søn, og genkendte Ham som den, der ikke havde synd, og derfor ikke havde behov for at døbes med synderens dåb. Og han så Guds Søn døbt, for *således bør vi opfylde al retfærdighed*, sagde Guds Søn. Og Johannes hørte Guds stemme forkynde over

hans fætter Jesus, at *denne er min Søn, den elskede*. Og dermed vidste Johannes, at vor Herre Jesus ikke alene er Guds Enbårne Søn, men også den, som Gud fra evighed havde udset sig som det rette offerlam.

Derfor var det også netop Johannes, som ville udpege vor Herre Jesus og sige: *Se det Guds Lam, som bærer og borttager verdens synd*.

I den nat, da Han blev forrådt, og overgivet af Gud, og forkastet - det ligger altså i det ord, Den Hellige Skrift bruger på det oprindelige græske - i den nat spiste vor Herre Jesus påskelammet sammen med sine disciple, sådan som Israel havde gjort det i århundreder; det var det, som gjorde dem til det Guds folk, Gud havde udfriet fra Egypten og ført ind i løfternes land. Og Han gav dem brød og vin og fortalte dem, at Han var det virkelige Påskelam, og nu skulle de æde Hans kød og drikke Hans blod, og Guds dom og vrede skulle gå dem forbi.

Og det er den virkelighed, vi lever i, som Hans Kirke. Vi er mærket med Hans blod. Og Guds dom og vrede skal gå os forbi. For blod er udgydt, efter Guds vilje, og vi skal ikke dø.

Det bæger, jeg drikker, skal I drikke, sagde vor Herre Jesus, og den dåb, jeg døbes med, skal I døbes med.

Og det gør vi så, og det bliver vi så. Og dermed er vi mærket med Hans blod, og Guds vrede skal gå os forbi.

Hans dåb var Hans død. Han blev døbt med synderens dåb og tog på sig alle synders synd; og derfor måtte Han dø, for døden er syndens løn, den evige helvedesdød i Guds dom og vrede. Og den måtte Han lide for os, og drikke Guds vredes bitre kalk for os, for

kun således kunne Guds retfærdighed opfyldes, og vi frelses.

Som den anden Adam, og det nye menneskeheds Overhoved, led Han på hele sin menneskeheds vegne Guds dom og vrede for hele sin menneskeheds synd og skyld. For som overhovedet gør, således går det hele legemet; hele verden faldt under dom med vor fader Adams fald; og hele verden døde og blev dømt med den nye Adam, og dermed er vi døde og blevet dømt for Gud, og skal ikke dø og dømmes mere.

I dåben er vi mærket med Hans blod, med Hans død. Alle vi, som er døbt til Kristus Jesus, er døbt ind i Hans død, skriver den hellige Apostel Paulus. Vi har modtaget det hellige korsens tegn for vort ansigt og for vort bryst til et vidnesbyrd om, at vi tilhører Jesus Kristus, den korsfæstede. Vi er mærket, at Lammets blod er udgydt for os, og Guds vrede er allerede udgydt, og kan gå os forbi. Al retfærdighed er opfyldt for os.

Og vi mærkes med Hans blod i den kalk, som vi drikker af i frelsens festmåltid. For som Han selv sagde det, den vin, som var i den, i det bitre fangenskabs sidste bitre nat, førend vor frelse blev bragt til fuldendelse, det var Hans blod, udgydt for os, til syndernes forladelse. Og Han sagde, at sådan skulle det være i Hans Kirke: *Gør dette [...] ofte [...] til min ihukommelse.*

Og det er den virkelighed, vi lever i, som Hans Kirke og Hans kristne.

Vi er mærket med Hans blod i dåben, og vi mærkes med Hans blod, når vi fejrer frelsens festmåltid, som er fortsættelsen af den gamle pagts påskemåltid.

Vi er mærket med Hans blod, og når Guds vredes dom skal falde over verden, vil Han se blodet og gå os forbi; således er Hans løfte.

Men der er mere; så meget mere. For påskemåltidet i det bitre fangenskabs sidste bitre nat rummede så meget mere end løftet om, Guds dødens dom skulle gå forbi; det rummede også løftet om livet i Guds herlighed.

Allerede forud for det bitre fangenskabs sidste bitre nat gav Gud også befalingen om, at folket skulle fortsætte med at spise påskelammet, når de engang kom til det land, som Gud ville give dem. Og således blev det; ikke alene ville de, som spiste af påskelammet og blev mærket med dets blod ikke dø i Guds dom og vrede; de ville også blive ført ud af fangenskabets og ind i det herlighedens land, som Gud havde lovet fædrene.

Og det frelsens festmåltid, som vi fejrer, det er ikke blot en fejring af, at Guds dom og vrede skal gå os forbi. Det er også en fejring af løftet om livet i Hans herlighed.

Der er det storslåede ved det, at når Guds dom og vrede går os forbi, så er vi ikke dermed færdige med Gud, ej heller Han med os. For når Hans vrede går os forbi, er Han hos os i al sin nådes herlighed.

Og det er ikke blot vor Herres Jesu udgydte blod, som gives til os, men også Hans legeme. For det er ikke blot Hans død, der gives til os og gælder for vor egen, men også Hans liv.

Ikke blot er Han død for os, for at tage vor synd og skyld bort fra os, Han har også levet for os det liv, som vi skylder Gud at leve, og det giver Han også til os, således at det gælder for vort eget over for Gud, som om vi selv har levet det liv.

Den hellige Apostel skriver om det, at Kristus elskede Kirken og gav sig selv hen for hende for hellige hende ved at rense hende i badet med vand ved Ordet, for at føre hende frem for sig i herlighed, uden mindste plet eller rynke, hellig og lydefri.

Ser I det? Den frelse, som Gud har beredt for sin Kirke, er ikke blot dette, at Guds Kirke, og det vil sige os, renses for synd og urenhed og alt andet ondt og ulækkert, men også at Guds Søn fremstiller os for sig selv i herlighed, som en brud for sin brudgom. Vi er frelst, ikke blot fra at skulle rammes af Hans vrede, men også til at være med Ham i herligheden.

Andetsteds skriver Paulus om det, at vi *blev begravet sammen med Ham ved dåben til døden, for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et nyt liv. For er vi vokset sammen med Ham ved en død, der ligner hans, skal vi også være det ved en opstandelse, der ligner Hans. Og at alle, som er døbt til Kristus, er iklædt Kristus.*

Vi er med andre ord døbt, ikke blot til Hans død for os, men også til Hans liv - Hans liv for os, og det herlighedens liv, som nu er Hans.

Og det er ikke blot Hans død, som gives til os i frelsens festmåltid, men også Hans liv, det liv, Han har levet for os, og det liv, som nu er Hans, og som Han vil dele med os.

Det siges, i det almindelige danske nadverritual, at den korsfæstede og opstandne Frelser i nadveren har givet os sit hellige legeme og blod, *hvormed Han har gjort fyldest for alle vore synder.* Det går tilbage til en tid, da statskirkens teologer vidste,

hvad de gjorde. Og når bedrevende og velmenende moderne præster forsøger at forbedre det ved at indskyde et *på korset*, fordunkler de i virkeligheden frelsens virkelighed i stedet for at lade den fremstå i sin klarhed. For det er altså ikke kun på korset, at den korsfæstede og opstandne Frelser har gjort fyldest for alle vore synder med sit legeme og blod, det er i alt hvad Han har gjort, og stadig gør, i det liv, Han har levet for os, og i sin død, og i sin opstandelse, og i sit nuværende herlighedens liv, hvor Han netop nu igen har givet sit legeme og blod til os, med alt hvad dermed følger ...

I Hans vredes forbigang er Han hos os i al sin kærligheds rigdom, og frelser os ikke blot fra død og dom, og giver os ikke blot udgang fra fangenskabets land, men giver os også indgang til sin herlighed.

Og når Han er hos os i frelsens festmåltid, er det ikke som den, der døde for os; Han er hos os som den, der levede for os, og som døde for os, og som nu lever og er i herligheden hos Gud. Det er ikke sit *døde* legeme, Han giver os, sammen med sit udgydte blod. For Hans legeme er nu hos Gud i herligheden, og det er derfor, det nu kan gives til os, og til alle Hans kristne over alt på jorden.

Og det, som gælder for frelsens festmåltid, gælder i virkeligheden for hele Hans Kirkes liv og virkelighed. For hele Hans Kirkes liv og virkelighed drejer sig om det, Han har gjort for os, og giver os, med sit løfte, i det Ord, som Hans trofaste Kirke hører og lever af.

Og det fuldbyrdes foreløbig, når det bliver gjort til legemlig virkelighed i frelsens festmåltid, hvor Hans brud, som er Kirken, bliver gjort til et med Ham og forenet legemlig med Ham, når Han legeme og Hans

blod bliver et med vore legemer og vort blod, og vi bliver et kød med Ham ...

Og nærmere kommer vi ikke fuldendelsen - ikke før Han kommer i herlighed. Dette er virkeligt; og hvis vi tror, at vi kommer Han nærmere ved vore egne åndelige anstrelser og oplevelser, så har vi helt galt fat i hvad åndelig virkelighed er, og ånd, og virkelighed i det hele taget ...

I Egypten sad Guds folk og fejrede den fest, som de skulle fejre i fremtiden, i deres nye hjem. Udenfor gik Guds dom over Egypten med død og ødelæggelse. Men Israels folk sad der, i tillid til Guds løfter, eller i det mindste i lydighed mod Hans befaling, og spiste påskelammet, hvis blod de havde smurt på deres dørstolper.

Kan der mon være megen tvivl om, at nogle af dem, som sad der om bordet og spiste påskelammet, sad der skælvende af skræk og tynget af tvivl? Ville Gud nu holde sit løfte og spare sit folk for de ødelæggelser, der faldt over alle andre? Og selv hvis Han gjorde, hvilken slags behandling kunne Hans folk mon forvente af egypterne næste morgen?

Og mon ikke en og anden, som ellers stolede på Guds trofasthed, har frygtet for, om han nu selv havde smurt tilstrækkelig meget blod på sine dørstolper, og om han nu havde gjort det rigtigt, med strøgene i den rigtige retning, så han var sikret mod Guds dom og vrede?

Som Guds menighed fejrer vi frelsen omgivet af alle slags trusler og trængsler.

Og vi tager mange af dem med os, også ind i fejringen af frelsen. Der sidder vi så, som Guds folk i Egypten, og ved om alt det forfærdelige, som foregår derude, i verden

udenfor, og alt det forfærdelige, som måske venter os, om ikke så snart vi kommer ud af kirken, så måske mandag morgen. Vi ved om alt det forfærdelige, som kan ske, og som sker med alle andre. Og vi ved, at alt muligt forfærdeligt også meget vel kan ske med os.

Ja, men det gør jo i virkeligheden ikke så meget. Jo, det gør ondt på os, og forfærdelig ondt. Men det gør ikke ondt ad Helvede til; det fører ikke ad Helvede til. Tværtimod; igennem alt det, som gør ondt på os, gør Gud godt, Han gør alle ting vel - når vi står i nåden hos Ham.

Igennem alt det, som gør ondt på os, minder Han os om, og gør det levende og virkeligt for os, at Han alene er god.

Og Han minder os om, og gør det levende og virkeligt for os, hvor vigtigt det er, at vi kender Hans godhed og holder os til Hans godhed.

Og det gør Han, også selv om det måske for os virker, som om alt det, der gør så forfærdelig ondt på os, i virkeligheden gør det *sværere* for os at tro på Ham og forholde os til Ham, og koncentrere os om Ham.

For det er jo altså stadigvæk sådan, at det er Hans godhed, det drejer sig om, og ikke din.

Og jo mindre du tror på din egen tro, og din egen indsats for at koncentrere dig om Gud, og om din bøn, og hvor godt det altsammen lykkes for dig, des mere dyrebart bliver den sandhed, at det altsammen drejer sig om *Hans* godhed; des mere dyrebart bliver det at vide om det ene, som *ikke* vil falde over os, og som gør hele forskellen, at Guds dom og vrede skal gå os forbi; Herren ser blodet. Og dermed er Hans kærlighed over os, i

virkeligheden, og bliver over os, også selv om vi hverken føler eller fornemmer den, men sidder skælvende af skræk for, om min tro nu er tilstrækkelig, om jeg nu lever kristeligt nok, om jeg nu kan stole på Guds løfte, at det er Jesus, det drejer sig om, om der nu er nok blod på dørstolperne, og om det nu er smurt på på den rigtige måde, med strøgene i den rigtige retning.

Og når dagen kommer, skal vi se det, at det var altid Hans godhed, det drejede sig om; når vi skal fejre fuldendelsen af den fest, som vi kun så småt er begyndt at fejre, og fejre den i al evighed i vort rette hjem.

Esajas 25:6-9

På dette bjerg skal Hærskarers Herre holde festmåltid for alle folkene, et festmåltid med fede retter og lagret vin, med marvfede retter og ædel, lagret vin. Så opsluges på dette bjerg sløret, det slør, der ligger over alle folkene, det dække, der er bredt over alle folkeslag; døden opsluges for evigt. Gud Herren tørrer tårerne af hvert ansigt, han fjerner spotten mod sit folk fra hele jorden, for Herren har talt. På den dag skal man sige: Han er vor Gud, vi satte vort håb til ham, og han frelste os. Han er Herren, ham håbede vi på, lad os juble og glæde os over hans frelse.

Vi satte vort håb til Ham; andet gjorde vi ikke, og det gjorde vi ikke engang af os selv, men Han fik os til det, og vi var heller ikke særlig gode til det, og gjorde det ikke særlig godt - og dog frelste Han os. For Han er Herren vor Gud, og det er Ham, det drejer sig om. Lad os juble og glæde og over Hans frelse. Ja, lad os endelig gøre det, og begynde med det samme ...